

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.-7.7.2019

Lauantai 6.7.2019
Aamuseurat klo 8.30
Laura Lahdensuo

Seurakunnassamme esitettiin pääsiäisnäytelmää. Pieni tyttö oli ollut päivähoidosta näytelmää seuraamassa. Pääsiäiskertomus oli jäänyt niin vahvana mieleen, että pieni halusi uudelleenkin näytelmää katsomaan. Nyt oli äidin lähdevä viemään, vaikka ei oikein olisi jaksanut. Jälleen lapsi seurasi näytelmää tarkkaan ja sitten esityksen päätyttyä ilahtui nähdessään Jeesuksen esittäjän kirkon takapenkissä. Lupia kyselemättä lapsi lähti hänen luokseen, istui epäröimättä vierelle ja jäi siihen — ihan itsestäänselvästi. Sitten lapsi lähti viemään Jeesuksen esittäjää äidinkin luo. ”Katso, tässä on Jeesus”, hän sanoi riemastuneena ja äiti kätteli Jeesusta hiukan vaivaantuneena, mutta hymyili kuitenkin. Kun lapsen kengännauhojen sitten huomattiin olevan auki, eräs papeista tarjoutui ne sitomaan. Mutta lapsi juoksi hänen ohitseensa ja ojensi jalkansa Jeesukselle. Ja Jeesus sitoi nauhat. Kotimatalla oli lapsi iloisesti äidilleen rupatellut: ”Eikö ollut hyvä, että halusin tänne uudestaan, niin sinäkin näit tämän?” ”Joo, oli hyvä”, oli äiti saanut vastattua.

Niin luontevasti lapsi ymmärtää uskon äidinkieltä, jos me vain annamme tilaisuuden sitä kuulla. Vaikka tällä kertaa kyse oli vain näytelmästä, oli tuo lapsi kuin elävä kommentaari siitä, mitä merkitsee katseen kiinnittäminen Jeesukseen. Lapsi meni suoraan Jeesuksen luo. Ja sen, mikä uhkasi saada hänet kompastumaan ja kaatumaan, hän ojensi vain ja yksin Jeesukselle.

Olen kuullut sanottavan, että herännäisyys on jatkuvaa taistelua kaikkea sitä ylimääräistä vastaan, mikä estää pääsyn Kristuksen luokse. Mitä kaikkea se ylimääräinen voi sitten ollakaan! Se voi olla toisen uskon ja elämän arvioimista, kipeä kokemus kelpaamattomuudesta tai pyrkimystä tehdä itse itsensä Jumalalle kelpaavaksi. Se on moninaisten ihmislähtöisten asioiden nostamista Kristuksen ja syntisen väliin. Mutta ei kukaan ole itsessään kelvollinen. Silti ja juuri siksi saa Jeesuksen lähelle tulla! Paavo Ruotsalainen muistutti: ”Opi siksi sekä pyhänä että pahana, suruttomana ja heränneenä, katuvaishana ja katumattomana katsomaan kaikkivoipaan Kristukseen ja sovita näin itseäsi Kristuksen eteen, tykö ja viereen, kunnes tunnet elämän hänestä lähtevän.” Hyvät ystävät. Tänä uutena herättäjäjuhlapäivänä me saamme olla itse kukin sovittelemassa itseämme Kristuksen eteen, tykö ja viereen. Minkään syyn tähden ei siitä tarvitse lähteä pois.

Kerran selaillessani Hengellistä Kuukauslehteä hämmästyin nähdessäni sivulla lapseni vakavat kasvot ja ristityt kädet sekä itseni häneen päin kumartuneena. Seinäjoen herättäjäjuhlista otettu kuva kuvitti kirjoitusta nimeltä ”Arjen armahduksia”. Me elämme usein armotonta arkea eivätkä kaikki vaatimukset edes tule ulkoapäin. Jutun kirjoittaja oli mieleen jäävästi muotoillut, että alamme helposti pyrkiä ”toïssä täydelliseen, ihmissuhteissa ihanteelliseen, lastenkasvatuksessa loistavaan,

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.–7.7.2019

puutarhassa parhaimpaan ja harrastuksessakin haasteelliseen”. Ja sittenkin jossakin kiillotettujen profiilien takana itketään salassa, puurretaan ääntä pitämättä, kysytään kaiken merkitystä.

Kristus kulkee lähellämme hiljaisin askelin. Kristuksen tykö me emme tule hyvänä tai pahana vaan totena. Jaakko Elenius on kertonut herättäjäjuhlista, joissa vieraili katolinen pappi. Kun vieraalta kysyttiin, miltä juhlat vaikuttavat, hän oli vastannut: ”Ihmiset rukoilevat kolme päivää metsässä.” Elenius kirjoittaa: ”Hän oli nähnyt painuneet päät, mielteliäät kasvot, poskille vierähtäneet kyyneleet. Hän oli arvannut, että moni nyt kantaa juhlakentällä ylivoimaisen raskasta kuormaa, tekee yksin tai perheensä ympäröimänä tiliä elämästään, painii salattua painia Jumalan kanssa ja etsii armoa, anteeksiantamusta, vapahdusta. Hän kuuli avunhuudot ja näki tyyntyvät mielet. --- Kyseessä oli ennen muuta rukoukseen käyminen Pyhän Jumalan edessä ja keskellä kesäistä luontoa.” Ihmiset rukoilivat, vaikka montaakaan rukousta ei ehkä ääneen lausuttu. Näin mekin saamme tänään tehdä. Viipyä Herramme vierellä niin kuin ristin ryöväri, jonka ainut mahdollisuus oli pyynnössä: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi”. Ja Jeesus muisti. Hän taipui kaikkea murtunutta alemmaksi.

”Minä jätän teille rauhan”, sanoi Herra. ”Oman rauhani minä annan teille. En sellaista, jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” Riitta Lemmetyinen kertoi miehestä, joka oli tilannut taidemaalariilta taulun. Taulun aiheena olisi rauha. Mutta taulun nähdessään mies tyrmistyi — maalauksessa myrskyävä meri löi vaahtopäinä kallionkielekkeitä vasten. Ei merkkiäkään rauhasta. ”En minä tällaista tilannut, sinä et kuunnellut mitä minä sanoin”, valitti taulun tilaaja. ”Etkä sinä ole katsonut, mitä sinä sait”, totesi puolestaan taidemaalari. Sillä tarkemmin katsoen kalliiossa oli halkeama. Halkeaman sisällä oli linnunpesä ja pesän yllä lintuemo siivet levitettyinä. Se taisi sittenkin olla totuudellinen kuva rauhasta.

Armo on avarimmillaan ahtaimmassa kallionkolossa; siellä missä Vapahtaja vaientaa vaatimukset ja ottaa taakat kantaakseen. Pienoisopperassa Herääminen on pyyntö: ”Anna minun pudota / armosi syvyyteen / Anna minun pudota / pudota taivaaseen”. Omasta voimasta tyhjennettyinä me saamme sovitella itseämme Kristuksen eteen, tykö ja viereen — jotta tuntisimme elämämme hänestä lähtevän.